

**TROPA DE CORSARIS**

**MÉS HISTÒRIES INÈDITES**

**DEL PETIT NICOLAS**

de Renné Goscinny

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. LECTURA 1

Quan vaig tornar a casa, la mare m'esperava amb un somriure de banda a banda de la boca.

—Hola Nicolas. Saps què? Vine, vine: el carter t'ha portat una sorpresa de part de la iaia —em va dir.

Jo em vaig posar molt content, perquè la iaia, que és la mare de la mare, sovint m'envia regals genials. La capsa era molt grossa i jo estava superimpacient, i pensava que potser seria un vagó nou per al meu tren elèctric, o el petit cotxe blau que es condueix a distància, i finalment vaig aconseguir treure el cordill i el paper, i resulta que era una capsa sobre la qual hi havia una il·lustració que representava un ninot de neu enmig d'un camp molt blanc, i deia «Puzle gegant, 800 peces».

I després el pare va arribar de l'oficina. La mare li va dir:

—La mare ha enviat un regal al nen.

—Valga'm déu —va dir el pare mentre es treia l'abric—. Què ens fica a casa aquesta vegada? Una bateria de jazz? Un joc de química per fer bombes atòmiques? O potser només uns cartutxos de dinamita?

—Oh! Ja m'esperava aquesta mena d'escarni. Tot el que ve de la meva família està mal fet. En canvi, quan es tracta del teu germà Eugène...

—No hi barregis l'Eugène. Saps prou bé que la teva mare té la virtut d'enviar al nen regals que provoquen el caos a casa.

—No pas aquesta vegada!

—És un puzle —vaig explicar.

El pare es va girar i em va mirar, i després va mirar la capsa i la va agafar.

—Un puzle? Caram, a mi m'agradaven molt els puzles, quan era petit. I me'n sortia força bé... Ah, mira! Vuit-centes peces! I no sembla fàcil, amb tant de blanc... Ei, Nicolas... si vols, ens posem a fer-lo de seguida!

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 2**

—Sí, sí! Genial! —vaig cridar jo—. El farem sobre la catifa de la saleta!

El pare va contestar:

—No, a sobre la catifa les peces es mourien, i, a més, ens cansaríem d'estar tota l'estona agenollats. No; el farem a la taula del menjador.

Però la mare va replicar:

—Aquí us heu de posar? No podeu anar a una altra banda? Jo necessito la taula! Hem de sopar ben aviat!

—Bah! —va fer el pare—. No soparem fins d'aquí a una hora. I en una hora, amb dos campions com nosaltres, el puzle estarà fet; no et sembla, fenomen?

Jo vaig dir que sí, i estava molt content, perquè m'agrada molt jugar amb el pare. Vam portar el puzle al menjador, i després d'obrir la tapa, vaig abocar totes les peces sobre la taula. El pare, que té molta experiència, en va agafar dues que encaixaven molt bé i em va dir:

—Ho veus? És fàcil. Només cal una mica de paciència i d'observació.

El pare ho feia molt bé, però a mi em costava molt, i havia de fer força amb els dits, i les peces no volien encaixar les unes amb les altres.

—No, no, Nicolas! No s'ha de fer servir la força, quan no és la peça que encaixa! I a més, t'has de fixar en la il·lustració que hi ha a la tapa de la capsa... Aquí, veus? On és de color marró...

Vam acabar el marc del dibuix molt ràpid. El pare és fantàstic. Aleshores, la mare va preguntar:

—Puc parar taula ja? El sopar estarà a punt de seguida! Jo ja ho veia a venir, això.

—Aviat. Gairebé hem acabat —va contestar el pare.

Però, un cop enllestit el quadre exterior, es va fer difícil trobar les peces.

—El rostit està fet. Em fareu el favor de treure això de la taula, perquè la pugui parar?

### MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 3**

—Escolta, saps que si traiem el puzle es desfarà! Amb la part que ja hem fet, seria una llàstima. Espera't una mica; ja t'he dit que està gairebé acabat.

Però no avançàvem gaire de pressa; i el pare va acabar fent com jo, va intentar ajuntar per la força peces que no encaixaven bé, però era inútil; quan no és la peça que encaixa, no és la peça que encaixa!

La mare va tornar a interrompre'ns:

—Ja no espero més. He parat taula a la cuina perquè veig que no acabareu. Si voleu menjar-vos el rostit, veniu ara!

—D'acord. Però espera un moment... Si trobéssim el cap del ninot de neu, podríem acabar tot aquest tros...

—No deu ser això? —vaig dir, oferint-li una peça.

—Sí! Bravo, Nicolas! T'estàs tornant un expert!

Jo estava molt orgullós, però la mare es va quedar una estona mirant-me i va tornar a la cuina sense haver-me felicitat. I després, com que no aconseguíem trobar la resta del ninot de neu, tot i haver-la buscat molta estona, el pare va dir que anéssim a sopar. Va cridar:

—Ja venim, estimada!

—Oh! No cal que us afanyeu; de totes maneres, el rostit s'ha cremat —va contestar la mare des de la cuina, rient de la manera que ho fa quan no està contenta.

A mi m'agrada molt menjar a la cuina, encara que s'hi estigui una mica estret; però era veritat que el rostit s'havia cremat. Ens vam menjar les postres de pressa, i vam tornar al menjador. El puzle era cada vegada més difícil, però anàvem avançant; ja teníem gairebé tot el ninot de neu i una part del cel, que era tot blanc. La mare havia acabat de rentar els plats i llegia a la saleta. I després va venir i em va dir:

—Vinga, Nicolas! És hora d'anar a fer nones!

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 4**

—Oh! No. Encara no hem acabat el puzle.

—Nicolas! Quan dic una cosa vull que m'obeeixis! Tant me fa, el puzle! Demà hi ha escola!

Aleshores jo em vaig posar a plorar, vaig dir que era injust, que m'enviaven regals i que després no em deixaven jugar-hi, que escriuria una carta a la iaia per queixar-me i que era molt desgraciat i que me n'aniria de casa amb el meu puzle i que em trobarien a faltar molt.

—Bah! Deixa'l una estoneta més. Al capdavall, gairebé hem acabat.

—Perfecte! Perfecte! Però demà, a l'hora de treure'l del llit, ja te'n faràs càrrec tu —va dir la mare.

I vam continuar jugant, però no progressàvem gaire, i jo començava a estar cansat, i vaig recolzar un braç a la taula i el cap al braç, i em mirava el puzle tancant un ull.

La mare va tornar a insistir:

—Anem, Nicolas! No t'aguantes dret.

—Però no hem acabat el puzle —vaig dir.

—Demà, quan et llevis, estarà acabat. El pare hi treballarà mentre dorms. Vine, ratolí.

—Això, això. Si deixeu de destorbar-me, l'acabaré.

La mare em va agafar a coll, jo no hi volia anar, i després em vaig adormir abans que apagués el llum de la meva habitació.

Quan m'he llevat, aquest matí, el puzle continuava a sobre la taula del menjador; estava una mica més complet, però encara faltava molt per acabar-lo. Hem esmorzat a la saleta, i hem dinat a la cuina. El pare ha dit:

—No patiu: avui tornaré d'hora de l'oficina i ens hi posem tots tres de valent. L'acabarem en un obrir i tancar d'ulls!

—Ja saps que aquest vespre tenim convidats —ha dit la mare—, de manera que necessitem la taula tant sí com no!

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 5**

Ja feia molts dies d'allò del puzle i, a casa, estàvem tots molt enfadats; l'endemà havíem d'anar a ca la iaia, que viu molt lluny, per passar-hi tres dies, i aleshores la tieta Dorothée va trucar per dir que estava malalta i que volia que el pare i la mare l'anessin a veure. La tieta Dorothée viu molt lluny.

La mare va dir:

—I ara què hem de fer? A la iaia li feia tanta il·lusió veure'ns... Sobretot en Nicolas...

—Doncs només has de dir a la Dorothée que no podem anar a casa seva. Després de tot té la grip, no és tan greu. Perquè ella parla de pneumònia, però jo ja me la conec, només té la grip —va dir el pare.

—Però no podem fer això. Jo també conec la Dorothée. Si no hi anem, en farà un drama. A més, la pobra està sola...

—Qui diu que està sola? La Dorothée té amigues. I per cert, entre nosaltres, sempre m'he preguntat com és possible que en tingui, amb el seu caràcter!

—No és el moment de discutir coses de família. El fet és que no ens podem negar a anar a ca la tieta Dorothée.

—Doncs au va, anem-hi. Pel que fa a mi, anar a ca la Dorothée o a ca la teva mare...

La mare estava enfadada i va cridar que ja ho entenia, que si el germà del pare el cridés, ell hi aniria corrents, fins i tot si hagués d'arrossegar-se de genolls un munt de quilòmetres. I ha dit:

—Però aquesta no és la qüestió... La qüestió és... Què en farem, del Nicolas? No el podem portar a ca la Dorothée. Per començar, no s'ho passaria gens bé, ja saps com és la Dorothée, sobretot quan està malalta; no suporta el més mínim soroll i no té gens de paciència amb els nens.

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. LECTURA 6

La mare continuava parlant:

—I no podem deixar el Nicolas sol a casa... A qui el podríem deixar? Ah!, si no t'haguessis barallat amb en Blédurt... Potser si l'hi anés a demanar jo...

El pare estava indignat:

—Demanar un favor a en Blédurt? Mai de la vida! És ell qui ha de venir a demanar-me perdó!

La mare va fer un sospir, el pare es va fregar la barbeta; em va mirar a mi, va mirar la mare, i va dir:

—Tinc una idea, però caldrà que en Nicolas hi estigui d'acord.

—Quina idea? —vaig preguntar.

El pare es va mirar la mare, molt seriós, i va explicar:

—Bé, en Nicolas podria anar sol a casa de la teva mare.

—Sol? Com vols dir, sol...?

—És molt senzill! Demà al matí el posem al tren, jo parlo amb el revisor perquè s'ocupi d'ell, i avisem la teva mare perquè el vagi a buscar a l'arribada. No ha de fer transbord, el tren és directe, i a més, en Nicolas ja és un homenet, oi Nicolas?

—Sí, sí! —vaig cridar jo.

—Però això és una bogeria!

—Sí, sisplau, sí, mare! —vaig cridar jo.

—No, no i no!

—En aquest cas, no sé pas què farem —va dir el pare.

—Sí, sí, sí! —vaig cridar—. Vull anar sol a ca la iaia! Vull anar sol a ca la iaia!

I em vaig posar a córrer per la saleta, i pensava que seria genial quan expliqués als meus companys d'escola que havia anat en tren tot sol. La cara que hi posarien!

—Però si és molt petit —va dir la mare.

—Jo no sóc petit! —vaig cridar.

—A més, recorda't que en Nicolas ja ha viatjat sol, sense nosaltres, quan va anar de colònies per les vacances.

—No anava sol. Hi havia dotzenes de nens i monitors per vigilar-los... I a més... Com ho faríem, per la tornada?

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 7**

—És molt fàcil. Des de ca la Dorothée anirem en cotxe a casa de la teva mare per anar a buscar en Nicolas, i tornarem tots tres junts a casa.

—Genial, genial! —vaig cridar.

Vaig fer una volta corrents a la tauleta on tenim el llum, i la mare va dir que d'acord, que anava a telefonar a la seva mare, i que si a la iaia li semblava bé, ja ho veuríem.

Quan la mare va tenir la iaia al telèfon, li va explicar la història de la Dorothée, i després el pla que tenien per a mi:

—És l'única solució. Li hem donat mil voltes, a la situació i... Sí, sí, ja sé que és petit... Sí... Que sí.... Ja ho sé... Escolta, mare... Em vols escoltar...?... Bé, és això o res. Potser tens raó, no et dic que no.

El pare li deia per darrere:

—Digue-li que si no hi està d'acord no hi podem anar com li havíem promès. Ni nosaltres, ni en Nicolas...

Jo estava molt impacient, i feia gestos amb les mans, i corria al voltant de la mare, i després la mare va dir:

—D'acord. El pujarem al tren de dos quarts menys tres minuts de nou. Sí, és clar que avisarem el revisor... Això mateix... Vindrem a buscar-lo el diumenge. Un petó... Sí! Segur que sí!

La mare va penjar el telèfon, em va mirar, i va dir:

—La iaia diu que sí. Nicolas, aniràs en tren tot sol.

I aleshores vaig tenir molta por.

La mare va dir que calia que anéssim a sopar, perquè l'endemà ens hauríem de llevar d'hora, i jo no tenia gens de gana, i durant el sopar ningú no parlava, i tot d'una, el pare em va preguntar:

—No et fa una mica de por?

Jo vaig fer que no amb el cap.

—És clar que no. El meu Nicolas no té por. I ja veuràs com tot anirà bé; i ara a fer nones, gran viatger!

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 8**

Me'n vaig anar a dormir, i estava molt nerviós, i tenia una bola a la gola, perquè era cert, anar sol podia ser genial, però si m'equivocava d'estació, a l'hora de baixar, o si la iaia no era a l'estació esperant-me, no sabia què faria, i no aconseguia adormir-me, i després es va encendre el llum i la mare estava ajupida sobre meu i em deia:

—Lleva't, mandrós! És tard. Afanya't si no vols perdre el tren.

Al cotxe, anant cap a l'estació, la mare em donava un pilot de consells:

—Fixa't bé en l'estació que has de baixar i on t'espera la iaia, no et passegis pels passadissos del tren, no enraonis amb desconeguts, telefona a ca la Dorothee tan bon punt arribis a ca la iaia...

El pare la va interrompre:

—No l'atabalis! Ja veuràs com se les apanya prou bé. Oi que sí, Nicolas? I ara parlaré amb el revisor i ell et vigilarà, no pateixis! I t'avisarà quan arribi l'estació on has de baixar.

A l'estació, el pare va comprar els bitllets, i la mare em va fer triar uns còmics per llegir al tren. Jo premia ben fort la mà del pare, i notava una bola terrible a la gola, i ja no tenia tantes ganes d'anar a ca la iaia. A l'andana hi havia un pilot de gent, i després el pare va veure el revisor, i va anar a parlar amb ell, i després tots dos van venir cap on érem.

El revisor va preguntar rient:

—Aquest és el nostre passatger? Molt bé, no s'amoïnin, jo me n'ocupo, el lliurarem a la seva destinació sa i estalvi. Hi estem acostumats.

El revisor em va passar les mans pels cabells, i es va girar per explicar a una senyora que sí, que era el tren de dos quarts menys tres minuts de nou, n'estava segur del tot.

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 9**

La mare va insistir:

—Tot entès, Nicolas? No t'oblidis de baixar a l'estació de la iaia, no et passegis pels passadissos del tren, no parlis amb desconeguts, fixa-t'hi bé quan baixis del vagó i trucan's a ca la tieta Dorothée, quan...

El pare la va tornar a interrompre:

—Tot això ja l'hi has dit abans. Pugem al tren.

Vam pujar al tren, vam arribar a un compartiment, i el pare va dir que era allà, i que tenia el seient al costat de la finestra:

—T'anirà molt bé. Així podràs mirar passar les vaques.

El pare va posar la maleta a la xarxa, la mare em va donar els còmics, el paquet amb el pa, la xocolata i el plàtan:

—Baixa a l'estació de la iaia, no parlis amb gent que no coneixes, sigues prudent quan baixis del vagó i, sobretot, sobretot, no t'oblidis de trucar a ca la tieta Dorothée tan bon punt arribis, i...

El pare va aturar la mare:

—És l'hora! Bon viatge, conillet, el meu homenet.

La mare encara no estava convençuda:

—Oh! Escolta, això és una bogeria. Si parlés amb el senyor Blédurt...

—Anem, anem, que el tren està a punt de sortir —va dir el pare.

Jo no tenia ganes d'anar-me'n. El que jo volia era anar a ca la tieta Dorothée amb el pare i la mare. Però el pare i la mare em van fer molts petons, i la mare em va donar un pilot de consells que no vaig sentir:

—Baixa a l'estació.. no parlis... sigues prudent... truca...

I després el pare va agafar la mare pel braç i van sortir del compartiment i els vaig veure a l'andana, i no semblaven passar-s'ho gaire bé. I aleshores el tren va començar a córrer i jo tenia moltes ganes de plorar.

## MÉS HISTÒRIES INÈDITES DEL PETIT NICOLAS. **LECTURA 10**

Hi havia un pilot de gent al compartiment, però jo no gosava mirar-me'ls, i tenia la cara girada cap a la finestra, i agafava ben fort els còmics i el paquet amb el pa, la xocolata i el plàtan, i tenia moltíssima por d'adormir-me i de passar-me l'estació de la iaia.

—No t'oblidis de baixar a l'estació de la iaia... —m'havia dit la mare.

Em vaig posar supercontent quan va entrar el revisor per agafar els bitllets, i em va dir:

—Tot va bé, homenet? Au va, no t'amoïnis: et vindré a buscar quan hagi de baixar del tren.

I el revisor va marxar, va ser una llàstima, i jo tenia por que s'oblidés de venir a buscar-me. Vaig mirar per la finestra i hi havia fàbriques, i fils de telèfon que pujaven i baixaven tota l'estona, i vaig pensar que demanaria a la iaia que em deixés trucar a l'Alceste després de trucar al pare i la mare a casa de la tieta Dorothée.

Hi va haver més fàbriques, i estacions, i cases, i camps, i em preguntava què faria si la iaia no em venia a buscar a l'estació, i tenia ganes de sortir a buscar el revisor per dir-li que no s'oblidés de venir-me a avisar quan arribéssim, i després, això va ser genial, el revisor va entrar al compartiment i em va dir:

—Ja arribem, homenet! Ara baixo la maleta. No et moguis.

I allà, a l'andana, la vaig veure. Oh, era fantàstic, la iaia!

—El meu conillet! El meu amor! Reiet! El meu pollet! Que amoïnada que estava! Que orgullosa que estic de tu, el meu homenet que viatja sol! La por que has hagut de passar, el meu terrosset de sucre!

—Bé, no —vaig dir jo.

I vam sortir de l'estació, la iaia em va donar la mà, i la vaig ajudar a creuar el carrer.